

45

Besluit van 22 januari 1991, houdende wijziging van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 12 april 1990, nr. MJZ 02490029, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving, gedaan mede namens Onze Minister van Verkeer en Waterstaat;

Gelet op de artikelen 1c, 13 en 15 van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Stb. 1981, 573);

De Centrale raad voor de milieuhygiëne gehoord (advies van 26 oktober 1989);

De Raad van de Waterstaat gehoord (advies van 19 december 1989);

De Raad van State gehoord (advies van 21 augustus 1990, nr. W08.90.0177);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 14 januari 1991, nr. MJZ 14191025, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving, uitgebracht mede namens Onze Minister van Verkeer en Waterstaat;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

In bijlage I van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren (Stb. 1983, 606) worden de in de bij dit besluit behorende bijlage opgenomen wijzigingen aangebracht.

ARTIKEL II

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 12 maart 1991, nr. 50.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 22 januari 1991

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen

Uitgegeven de *zevende* februari 1991.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

1. De parameter cholinesteraseremmers met de daarbij behorende norm en onderzoeksfrequentie wordt vervangen door de parameters met de daarbij behorende normen en onderzoeksfrequenties, aangegeven in de hierna volgende tabel.

Parameter	Norm	Onderzoeksfrequentie per jaar
Overige bestrijdingsmiddelen ³ en hun belangrijkste afbraakprodukten ⁴ per afzonderlijke stof	$\mu\text{g/l} \leq 0,1$	zo dikwijls als er zich aanwijzingen voordoen dat de waterkwaliteit niet aan de norm voldoet
Overige bestrijdingsmiddelen ³ en hun belangrijkste afbraakprodukten ⁴ totaal	$\mu\text{g/l} \leq 0,5$	zo dikwijls als er zich aanwijzingen voordoen dat de waterkwaliteit niet aan de norm voldoet

2. Aan het slot worden de volgende voetnoten toegevoegd:

³. Overige bestrijdingsmiddelen zijn die bestrijdingsmiddelen in de zin van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 (Stb. 288), ten aanzien waarvan geen toepassing is gegeven aan artikel 1, vijfde lid, van die wet en waarvoor niet elders in het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren parameters en daarbij behorende normen en onderzoeksfrequenties zijn gesteld.

⁴. De belangrijkste afbraakprodukten zijn de in het Nederlandse oppervlaktewater voorkomende stoffen die onder invloed van biologische of chemische processen uit bestrijdingsmiddelen zijn ontstaan en die van nature niet in dat oppervlaktewater voorkomen.

Behoort bij het koninklijk besluit van 22 januari 1991, Stb. 45, houdende wijziging van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Het drinkwater in Nederland wordt voor circa 2/3 deel bereid uit grondwater en voor circa 1/3 deel uit oppervlaktewater.

Voor oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater zijn normen vastgelegd in het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren (Stb. 1983, 606), welk besluit berust op de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Stb. 1981, 573).

De toegenomen bezorgdheid over het voorkomen van microverontreinigingen in onder meer het drinkwater heeft de afgelopen jaren geleid tot een uitbreiding en verbetering van de analysemethoden voor de bepaling van microverontreinigingen, waaronder bestrijdingsmiddelen. Uit de analyses komt steeds duidelijker naar voren dat de norm van het Waterleidingbesluit (Stb. 1960, 345) voor afzonderlijke bestrijdingsmiddelen in drinkwater (0,1 microgram per liter) in een aantal situaties wordt overschreden. Oorzaken zijn onder meer te hoge concentraties in het oppervlaktewater dat als grondstof voor drinkwater dient. Voor de desbetreffende stoffen zijn echter niet altijd normen in het kader van de kwaliteitsdoelstelling oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater opgenomen.

Bij het mondeling overleg over bentazon in drinkwater in de Tweede Kamer zijn de overschrijdingen van de drinkwaternorm aan de orde gekomen en is geconstateerd dat de normen voor bestrijdingsmiddelen op basis van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren niet voldoende aansluiten op de normen voor bestrijdingsmiddelen in drinkwater van het Waterleidingbesluit (zie Kamerstukken II 1987/88, 20 560, nr. 2). Door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer is tijdens dit overleg gesteld dat het streven er op gericht is de normen op basis van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren parallel te laten lopen aan de normen op basis van de Waterleidingwet (Stb. 1957, 150).

Uitgangspunt voor de afstemming van de twee genoemde besluiten is dat de kwaliteit van oppervlaktewater waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend zodanig is, dat het als grondstof voor drinkwater kan dienen. In de nota van toelichting bij het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren staat vermeld dat de zuivering behorende bij de kwaliteitsklasse A2 van de EEG-richtlijn betreffende de vereiste kwaliteit van het oppervlaktewater dat is bestemd voor de produktie van drinkwater (75/440/EEG, PbEG L 194/34), als uitgangspunt gehanteerd wordt voor de beoordeling van de benodigde kwaliteit van de grondstof voor drinkwater. Bij deze zuivering wordt een aantal bestrijdingsmiddelen niet en een aantal bestrijdingsmiddelen onvoldoende uit de grondstof verwijderd. Daarom is bij de onderhavige wijziging van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren als uitgangspunt gehanteerd dat de normen voor bestrijdingsmiddelen in dit besluit in principe gelijk moeten zijn aan de normen in het Waterleidingbesluit. In laatstgenoemd besluit is op grond van de EEG-richtlijn 80/778/EEG (PbEG L 229/11) een uniforme norm voor alle bestrijdingsmiddelen in drinkwater vastgelegd. Het streven is derhalve gericht op een uniforme norm voor alle bestrijdingsmiddelen, waarbij de normen van laatstgenoemde EEG-richtlijn als uitgangspunt worden genomen, en niet op (per definitie verschillende) normen op grond van toxicologische eigenschappen van bestrijdingsmiddelen.

Door middel van het onderhavige besluit is een betere afstemming tussen het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren en het Waterleidingbesluit tot stand gekomen. Beide besluiten hebben nu mede betrekking op alle bestrijdingsmiddelen. Bovendien geldt voor nagenoeg alle bestrijdingsmiddelen in beide besluiten nu dezelfde norm: niet meer dan 0,1 µg/l per afzonderlijke stof en niet meer dan 0,5 µg/l voor alle stoffen gezamenlijk. Beide besluiten gaan op het punt van het stellen van normen voor bestrijdingsmiddelen aanzienlijk verder dan de hiervoor genoemde EEG-richtlijnen, die beide slechts op een gedeelte van de bestrijdingsmiddelen van toepassing zijn.

Niettemin zijn er nog enkele verschillen tussen de twee genoemde besluiten blijven bestaan. In de eerste plaats is nu alleen in het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren expliciet aangesloten bij de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 (Stb. 288). Voorts heeft alleen laatstgenoemd besluit mede betrekking op de belangrijkste afbraakproducten van bestrijdingsmiddelen. Tenslotte zijn in laatstgenoemd besluit voor tien daarin met name genoemde stoffen strengere normen neergelegd dan in het Waterleidingbesluit. Deze strengere normen gelden al sinds de inwerkingtreding van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren. Een versoepeling van die normen, teneinde ze af te stemmen op de normen van het Waterleidingbesluit, is niet wenselijk en niet noodzakelijk, omdat bij de huidige normen de bescherming van het oppervlaktewater dat als grondstof voor drinkwater moet dienen voldoende gewaarborgd is. Bovendien zou een dergelijke versoepeling op gespannen voet staan met het beginsel dat de verontreiniging niet mag toenemen («stand-still»-principe). Het ligt in de bedoeling door middel van een wijziging van het Waterleidingbesluit de wenselijke verdere afstemming van dat besluit met het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren te bewerkstelligen.

Voor een overzicht van de normen voor bestrijdingsmiddelen in het Waterleidingbesluit en het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren, zoals het luidde voor, en luidt na de daarin door het onderhavige besluit aangebrachte wijziging, wordt verwezen naar tabel 1.

In het Waterleidingbesluit zijn ook normen voor het in te nemen oppervlaktewater vastgelegd. Deze normen richten zich tot de waterleidingbedrijven. Het ligt in de bedoeling deze innamecriteria voor oppervlaktewater eveneens uit te breiden met een norm voor alle bestrijdingsmiddelen. Dit zal gebeuren bij de hiervoor aangekondigde wijziging van het Waterleidingbesluit, die wat dit aspect betreft al was aangekondigd in de nota ter voorbereiding van het beleidsplan drink- en industriewatervoorziening (Kamerstukken II 1989/90, 21 536, nrs. 1 en 2).

Met betrekking tot een aantal bestrijdingsmiddelen zijn voor alle Nederlandse oppervlaktewateren milieukwaliteitsdoelstellingen opgenomen in de derde Nota waterhuishouding (Kamerstukken II 1988/89, 21 250, nrs. 1 en 2). Met deze doelstellingen wordt niet beoogd een bepaalde functie te beschermen, maar een in het algemeen wenselijk geacht beschermingsniveau voor het oppervlaktewater aan te geven. Aangezien hierbij ook naar een voldoende bescherming van het aquatisch ecosysteem wordt gestreefd, zijn deze doelstellingen deels strenger dan de norm 0,1 µg/l.

Meetverplichting

Het is niet goed mogelijk alle bestrijdingsmiddelen te meten met een frequentie en op het aantal locaties zoals thans het geval is met

parameters als zuurstof en doorzicht. De kosten van de analysemethoden voor bestrijdingsmiddelen zijn namelijk zo hoog, dat dit tot een onevenredig sterke kostenstijging zou leiden. Dit houdt in, dat bijlage V van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren geen wijziging heeft ondergaan. Blijkens het gestelde onder «Onderzoeksfrequentie per jaar» in de bijlage bij het onderhavige besluit is gekozen voor een meetverplichting die geldt, zo dikwijls als er aanwijzingen zijn dat een bestrijdingsmiddel of een aantal bestrijdingsmiddelen in oppervlaktewater voorkomen in een zodanige hoeveelheid dat de waterkwaliteit niet aan de norm voldoet. Aan deze meetverplichting kan de waterkwaliteitsbeheerder op de volgende wijze inhoud geven. Een signaal van het waterleidingbedrijf in het desbetreffende gebied, dat het drinkwater of het ingenomen oppervlaktewater een bepaald bestrijdingsmiddel bevat, dient te worden opgevat als een aanwijzing dat de bestrijdingsmiddelennorm voor oppervlaktewater mogelijk wordt overschreden. Wanneer de waterkwaliteitsbeheerder een dergelijk signaal verkrijgt is het aan te bevelen dat deze de metingen met name richt op die wateren waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend.

Daarnaast komt er steeds meer inzicht in de toepassing van hoeveelheden en soorten bestrijdingsmiddelen gekoppeld aan het grondgebruik. Ook hieruit dienen de waterkwaliteitsbeheerders aanwijzingen te putten omtrent het mogelijk voorkomen van bepaalde bestrijdingsmiddelen op een bepaalde plaats en tijd.

Voor een deel van de bestrijdingsmiddelen kan door middel van het bepalen van groepsparameters met behulp van een geringe meetinspanning een globale indruk van de aanwezigheid van een bepaalde groep van bestrijdingsmiddelen worden verkregen. Indien een aldus bepaalde groepsparameter een waarde van 0,1 µg/l of minder heeft, lijkt verder onderzoek niet nodig. Indien die groepsparameter een waarde van meer dan 0,1 µg/l heeft en er sprake is van een aanwijzing dat de norm voor individuele bestrijdingsmiddelen wordt overschreden, is het meten van individuele componenten uit de desbetreffende groep noodzakelijk.

Doorwerking

Bij het vaststellen van de provinciale waterhuishoudingsplannen, bedoeld in artikel 7 van de Wet op de waterhuishouding (Stb. 1989, 285), zullen de in het onderhavige besluit gestelde normen voor die wateren waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend in acht moeten worden genomen. Dezelfde verplichting geldt reeds ten aanzien van de bestaande provinciale waterkwaliteitsplannen, bedoeld in artikel 12 van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren. De provinciale plannen vormen het kader waarbinnen dient te worden bezien op welke wijze de waterkwaliteitsdoelstellingen dienen te worden gerealiseerd.

Naast de provinciale plannen zal ook het toelatingsbeleid voor bestrijdingsmiddelen een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan het terugdringen van bestrijdingsmiddelen in oppervlaktewater. Het is de bedoeling dat bij de toelatingsprocedure voor nieuwe bestrijdingsmiddelen, welke is opgenomen in de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, geëist zal gaan worden, dat er bij de aanvraag een betrouwbare en voldoende gevoelige analysemethode voor de bepaling van het desbetreffende bestrijdingsmiddel in oppervlaktewater wordt geleverd. Deze analysemethode moet een beoordeling mogelijk maken van de vraag of aan de normen voldaan wordt. Voor bestrijdingsmiddelen waarvoor reeds een toelating is verleend zal bij de aanvraag om verlenging van de toelating dezelfde eis gesteld gaan worden.

Overschrijding van de normen in het onderhavige besluit zal signalerend werken naar het toelatingsbeleid voor bestrijdingsmiddelen. Daarnaast wordt een aantal maatregelen voor de reductie van de toepassing, lozing of verspreiding in het milieu voorbereid. Voor de landbouwbestrijdingsmiddelen wordt in het Nationaal Milieubeleidsplan (Kamerstukken II 1988/89, 21 137, nrs. 1 en 2) en de Structuurnota Landbouw (zie brief van de Minister van Landbouw en Visserij van 18 mei 1989, Kamerstukken II 1988/89, 21 148, nr. 1) een aanzet gegeven tot maatregelen die moeten leiden tot een aanzienlijke vermindering van het gebruik van bestrijdingsmiddelen. In het beleidsvoornemen voor een Meerjarenplan Gewasbescherming (Kamerstukken II 1989/90, 21 677, nr. 1 met bijlage), is een verdere uitwerking daaraan gegeven en is tevens invulling gegeven aan de doelstelling van reductie van emissie van bestrijdingsmiddelen naar onder meer het oppervlaktewater.

In dit besluit worden normen gesteld voor die oppervlaktewateren waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend, terwijl in het Meerjarenplan Gewasbescherming algemeen beleid zal worden geformuleerd dat in de eerste plaats is gericht op vermindering van de afhankelijkheid van de Nederlandse landbouw van bestrijdingsmiddelen. Uitvoering van dit beleid zal tot verbetering van de waterkwaliteit ten aanzien van bestrijdingsmiddelen in het algemeen leiden.

Maatregelen voor niet-landbouwbestrijdingsmiddelen worden onder meer aangekondigd in het Milieuprogramma Voortgangsrapportage 1990-1993 (Kamerstukken II 1989/90, 21 304, nrs. 1 en 2).

Een voorstel van wet tot wijziging van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, dat ertoe strekt de mogelijkheid te openen om, onder bepaalde voorwaarden, een toelating voor een bestrijdingsmiddel in te trekken in geval van gebruik in strijd met de voorgeschreven of aanbevolen toepassing, is bij de Tweede Kamer in behandeling (Kamerstukken II 1987/88, 20 319, nr. 2).

Adviezen en reacties op de voorpublicatie van het ontwerp-besluit

Het ontwerp-besluit is op 26 juli 1989 voorgepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 143). Het is tevens om advies voorgelegd aan de Centrale raad voor de milieuhygiëne en de Raad van de Waterstaat. De adviesorganen hebben positief gereageerd op het ontwerp-besluit. Op de hoofdpunten van de adviezen en reacties wordt hieronder ingegaan.

In de meeste reacties wordt gesteld, dat de normen voor bestrijdingsmiddelen op hun (eco)toxicologische eigenschappen dienen te worden gebaseerd. Aan deze wens kon geen gehoor worden gegeven, aangezien de basis voor de aangescherpte norm is gelegen in de EEG-richtlijn 80/778/EEG. In deze richtlijn zijn normen gesteld op basis van andere uitgangspunten.

Een tweede hoofdpunt in de reacties betreft de samenhang tussen het onderhavige besluit en het Meerjarenplan Gewasbescherming in verband met de economische gevolgen die hieruit voortvloeien. Op dit punt is in de paragraaf «Doorwerking» van deze nota van toelichting ingegaan; ik moge naar de betrokken passage verwijzen.

Tevens werd in enkele reacties gewezen op het feit dat aanvullende zuivering van oppervlaktewater voorlopig noodzakelijk blijft om drinkwater te bereiden. Uit dat oogpunt werd bezwaar gemaakt tegen het

grotendeels gelijktrekken van de normstelling voor bestrijdingsmiddelen in drinkwater en oppervlaktewater.

Aan de wens tot wijziging van het besluit op dit punt kon niet worden tegemoetgekomen. Aanvullende zuivering van het oppervlaktewater is momenteel weliswaar noodzakelijk, maar alleen en voor zolang er sprake is van een saneringssituatie. Het beleid is en blijft er op gericht dat de kwaliteit van het oppervlaktewater overeenkomt met die, aangegeven in bijlage D, onder kwaliteitsklasse IIA, van het Waterleidingbesluit.

Tenslotte verdient vermelding dat in bijna alle reacties werd gevraagd de grensoverschrijdende verontreiniging met betrekking tot bestrijdingsmiddelen nader te belichten. Ook de Centrale raad voor de milieuhygiëne vroeg daarnaar.

De regering zet zich in om in internationaal verband tot een preventief beleid met betrekking tot bestrijdingsmiddelen te komen. Met name streeft zij er naar dat bij internationale harmonisatie van de toelating van bestrijdingsmiddelen criteria ter bescherming van de drinkwaterfunctie en het milieu gaan gelden. Op dit moment is dit beleid nog onvoldoende ontwikkeld. Indien overschrijdingen worden vastgesteld die (grotendeels) zijn te herleiden tot in het buitenland veroorzaakte verontreiniging, zoals bijvoorbeeld het geval was met bentazon, zullen in overleg met het bedrijfsleven maatregelen bij de bron moeten worden getroffen om de verontreiniging terug te dringen. Voorts zijn afspraken neergelegd in het Rijnactieprogramma en het Noordzee-actieplan die ertoe strekken de belasting van de Rijn en de Noordzee met de daarin genoemde bestrijdingsmiddelen in 1995 met 50% te hebben teruggebracht ten opzichte van 1985.

Deregulering

Het ontwerp van het onderhavige besluit is getoetst aan de hand van de vragenlijst, behorende bij de Aanwijzingen inzake de toetsing van ontwerpen van wet en van algemene maatregel van bestuur (Stcrt. 1985, 18). Dit levert het volgende beeld op.

De wijziging van het Besluit kwaliteitsdoelstellingen en metingen oppervlaktewateren betreft een uitbreiding van een tweetal groepen van bestrijdingsmiddelen naar alle bestrijdingsmiddelen, voor oppervlaktewater waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend. Door ontwikkelingen in meetmethoden en doordat men gericht is gaan zoeken naar bestrijdingsmiddelen in drinkwater en oppervlaktewater is deze uitbreiding mogelijk gebleken.

Met het onderhavige besluit worden noch nieuwe organen, noch nieuwe bestuursinstrumenten in het leven geroepen. De waterkwaliteitsbeheerders krijgen er ook geen nieuwe taken bij.

Met name op basis van signalen van waterleidingbedrijven worden reeds door waterkwaliteitsbeheerders bestrijdingsmiddelen die nog niet in de huidige normen zijn opgenomen gemeten. Voor zover zij dit nog niet doen, zal door dit besluit de inspanning die de waterkwaliteitsbeheerders dienen te leveren op korte termijn toenemen. Op langere termijn zal de inspanning af kunnen nemen, omdat een stringenter toelatingsbeleid voor bestrijdingsmiddelen gevoerd gaat worden. De personele gevolgen voor de waterkwaliteitsbeheerders kunnen uiteenlopen. Wanneer analyses uitgevoerd worden bij een laboratorium in eigen beheer kan in sommige gevallen extra personeel nodig zijn. Wanneer analyses worden uitbesteed is geen extra personeel nodig. Door een doelmatige samenwerking tussen waterleidingbedrijven en waterkwaliteitsbeheerders en tussen waterkwaliteitsbeheerders onderling kan de inspanning en kunnen de kosten van extra personeel worden

beperkt. Het is daarom niet te verwachten dat door dit besluit een aanmerkelijke lastenverzwaring zal optreden.

Economische gevolgen voor landbouw en bedrijfsleven

Het onderhavige besluit betreft normen en een meetverplichting voor oppervlaktewater waaraan de functie oppervlaktewater voor de bereiding van drinkwater is toegekend. De doorwerking vindt plaats bij de functietoekenning in de provinciale waterkwaliteits- en waterhuishoudingsplannen. Op grond van de beslissingen bij de functietoekenning door het provinciale bestuur zouden per situatie de gevolgen voor de landbouw kunnen worden omschreven.

Er vloeien geen directe economische gevolgen voor het bedrijfsleven (producenten van bestrijdingsmiddelen) uit dit besluit voort. Die gevolgen worden afgewogen en bepaald door het toelatingsbeleid van bestrijdingsmiddelen op grond van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maij-Weggen